

samfundsfarlig Karakter, sagde den højtærede Statsminister, for desværre var meget af det, som indførtes her til Landet, Luksussager, som vi meget hellere maatte lade være at give vore Penge ud til, og meget var af den Beskaffenhed, at det var nyttigere for Samfundet, at det blev liggende i Skibene, end at det blev bragt op i Strøgbutikkerne og i dyre Domme solgt til de pyntede Damer. Der er jo noget i det, den højtærede Statsminister siger, men naar Statsministeren vil give det Udseende af, at de Hundreder af Skibe, der laa i Københavns Havn og ikke kunde faa deres Ladninger losset, var fyldte med Luksusvarer til Strøgbutikkerne i København, skyder han fuldstændig over Maalet. Nej, saa er der mere Rimelighed og Rigtighed i, hvad det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen), der optraadte som Ordfører for Socialdemokratiet, sagde om denne Sag. Han udtalte følgende: „Og dog saa vi alle, hvilken Indflydelse den havde paa hele vort Erhvervsliv, at ikke alene Virksomheden ved Havnen laa død og stille hen, men at mange andre Virksomheder truedes med at blive fuldstændig lammet“. Han søgte ikke at reducere Havnestrejken til noget saa uvæsentligt, som den højtærede Statsminister gjorde. Og Havnestrejken var saa vist langt fra at være noget uvæsentligt, den kunde jo drage Konsekvenser efter sig, og den viste, hvilken Magt en forholdsvis lille Flok af Arbejdere sad inde med overfor Samfundet, naar man ikke optraadte overfor dem med den fornødne Kraft. Og det var jo det, Statsministeren ikke gjorde ud fra den Betragtning, at han ansaa Strejken for noget ret uvæsentligt.

Statsministerens Forhold i denne Sag er egentlig blevet ganske sundt bedømt i Regeringens Hovedorgan „Politiken“. Naar Kampene staar paa, saa støtter selvfølgelig dette Partiets Hovedorgan blindt Regeringen, men naar der saa er gaaet en lille Tid, fremkommer der ofte i „Politiken“ en ganske sund Betragtning og Bedømmelse af disse Forhold. „Politiken“ kan undertiden, imellem Slagene, finde et ganske sundt Udtryk for den naturlige og nøgterne Betragtning, som Befolkningen i al Almindelighed nærer overfor disse For-

hold. For faa Dage siden, den 17. November, indeholdt Dagbladet „Politiken“ en ledende Artikel, som hed: „De brudte Arbejdsoverenskomster“, og der udtales der følgende, som jeg mener rammer Hovedet paa Sømmet: „Af store ulovlige Arbejdsstandsninger har vi haft Flydedok-Strejken, der først ophørte, da de strejkende efter Maaneders Forløb var udsultede, Bryggeristrejken og Havnearbejderstrejken. De to sidste Ulovligheder ophævedes — ligesom Koksstrejken — kun ved gyldne Løfter om, at Arbejderne nok skulde faa, hvad de forlangte, blot de vilde gaa i Arbejde, før man begyndte at forhandle med dem. Baade Bryggeriarbejderne og Havnearbejderne gjorde sig ikke desto mindre kostbare og gav sig god Tid — alt imedens Arbejdet stadig hvilede. At behandle ulovlige Strejker og klare Overenskomstbrud paa denne Maade rummer selvsagt en stor Fare“. Men det var jo netop paa den Maade, den højtærede Statsminister behandlede disse brudte Overenskomster og ulovlige Strejker, og det indeholdt, som „Politiken“ saa rent og klart udtrykker, „en stor Fare“. Jeg vil anbefale den højtærede Statsminister at læse denne Artikel meget omhyggeligt og saa prøve at overføre paa sine egne Forhold adskilligt af det, som der der er givet Udtryk for; denne Artikel føler jeg mig overbevist om staar som et sundt og godt Udtryk for den Opfattelse, som næres af langt den overvejende Del af den danske Befolkning.

Den højtærede Finansminister kom i sin Svartale med nogle elskværdige Bemærkninger ogsaa til mig. Jeg tillod mig, sidst jeg havde Ordet, i en Bemærkning henvendt til det radikale Venstres politiske Ordfører, det ærede Medlem fra Midtelfart (Slengerik), som havde lovprist Regeringen, fordi den havde gennemført Grundloven og Retsreformen, den danskislandske Forbundslov o. s. v., at sige, at naar han vilde givet Ministeriet Æren for alt dette, burde han have fortsat med at nævne ogsaa den stærkt forøgede Statsgæld, de store Skatter, de vanskelige Arbejdsforhold o. s. v.; lad saa Regeringen faa Æren for det hele, og lad saa Vælgerne, naar vi en Gang kommer ud til Valg, dømme om,